

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v věci žalobce: **K. Č. r. v. o. s.**, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem V Brně, Květná 15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2003, č. j. 29 Ca 146/2002 – 60, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2003, č. j. 29 Ca 146/2002 – 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ústředního ředitele České zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 15. 4. 2002, č. j. 438/33/9/02-SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitele krajského inspektorátu České zemědělské a potravinářské inspekce v Olomouci ze dne 31. 1. 2002, č. j. 420/040/8/2002-SŘ, kterým byla žalovanému podle § 17 odst. 3 písm. c), d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), uložena pokuta ve výši 240 000 Kč, a to za porušení povinností stanovených v § 6 odst. 1 písm. a), b), c), e), i), § 10 odst. 1 písm. a), b), c) a § 11 odst. 2 písm. a) bod 1 a 4. zákona o potravinách. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán zopakoval kontrolní nálezy prvostupňového orgánu, na jejichž základě konstatoval, že tvrzení žalobce o nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového orgánu je účelové a nekonkrétní s tím, že odůvodnění obsahuje důkladný popis skutečností, které byly podkladem rozhodnutí. První část odůvodnění byla věnována výčtu potravin, u kterých byly zjištěny nedostatky ve značení, jakosti a zdravotní nezávadnosti, apod. Tyto skutečnosti jsou

podloženy protokoly o kontrole a sloužily jako podklad pro rozhodnutí. Při stanovení výše pokuty z textu odůvodnění vyplývá, že prvostupňový orgán vzhledem k souběhu deliktů zvážil míru závažnosti jednotlivých protiprávních jednání, přičemž použil ustanovení vztahující se na „přestupek“ nejpřísněji postižitelný [§ 17 odst. 3 písm. c), d) zákona o potravinách]. Pokud jde o dvojí uvedení některých potravin v rámci konstatování kontrolních zjištění, to vyplývá z dvojího porušení povinností vyplývajících ze zákona o potravinách; dvojí uvedení potravin v tomto případě neznamena navýšení závažnosti protiprávního jednání, ale bylo použito pouze v zájmu větší přehlednosti v dané věci šlo o potraviny „pór“ a „cuketa“, u nichž důvodem dvojího zařazení do tabulek bylo porušení dvou ustanovení zákona o potravinách – jednak neodpovídaly deklarované jakostní třídě a současně byly klamavě označeny. Odvolací orgán dále odmítl názor žalobce, že prvostupňový orgán se věcí nezabýval pečlivě a odpovědně, pokud v odůvodnění použil obdobné či totožné výrazové prostředky jako v předchozích rozhodnutích. K otázce přiměřenosti uložené sankce uvedl, že zhruba 2.335 kg potravin porušujících (nevyhovujících) ustanovení zákona o potravinách není malé množství, přičemž je v zájmu podnikatele, který uvádí potraviny do oběhu, aby všech 100 % potravin bylo v pořádku a splňovalo všechny zákonné požadavky. Co se týče škodlivého následku, ten je nutný chápat v širších souvislostech, neboť již sama možnost poškození spotřebitele je škodlivým následkem. Navíc například prodej potravin neodpovídajících deklarované jakostní třídě nebo potravin z prošlým datem použitelnosti poškozuje spotřebitele v ekonomické rovině. Dobu trvání protiprávního jednání nebylo lze s přesností určit a nebyla proto žalobci přičítána k tíži. Ve zbytku odůvodnění se odvolací orgán dále vypořádal s otázkou závažnosti jednotlivých deliktů jednání a hodnocením způsobu protiprávních jednání. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že prvostupňový orgán při svém rozhodování zvážil i míru možného poškození zdraví spotřebitelů, která je varovná především u obchodních řetězců, jejichž okruh spotřebitelů je velmi široký, zvláště jednalo-li se o tak velké množství jiných, než zdravotně nezávadných potravin. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy uzavřel, že výši uložené pokuty shledává přiměřenou.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že odvolací orgán se nevypořádal odpovídajícím způsobem s odvolací námitkou, kterou bylo poukazováno na nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, a to zejména pokud jde o popis skutkového stavu věci, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel. Konkrétní tvrzení žalobce byla v rozporu se skutkovým stavem odmítnuta jako účelová a nekonkrétní, což je v rozporu požadavky ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Tato skutečnost se, dle názoru žalobce, projevila např. v případě kontrolovaného póru a cukety, kde odvolací orgán uvedl, že nedošlo k dvojímu přičítání porušení některých povinností, ale že pór a cukety byly uvedeny dvakrát, neboť došlo k dvojímu porušení povinností. Tímto svým závěrem však podle žalobce odvolací orgán pouze potvrdil nesrozumitelnost prvoinstančního rozhodnutí. Podle názoru žalobce odvolací orgán rovněž zcela přehlédl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly použity části odůvodnění zcela identické s jinými (blíže specifikovanými) správními rozhodnutími téhož orgánu. Žalobce dále poukazoval na to, že odvolací orgán se řádně nevypořádal s odvolací námitkou směřující do nepřiměřenosti uložené sankce. Odmítl přitom tvrzení odvolacího orgánu o existenci „širších souvislostí“, v nichž je nutno hodnotit škodlivost následků protiprávního jednání stejně jako tvrzení, že mělo dojít k poškození spotřebitele v ekonomické rovině, neboť takový závěr neodpovídá zjištěnému stavu věci, když v tomto směru nebyl proveden žádný důkaz. Navíc ani prvoinstanční rozhodnutí neuvádí, že by tato skutečnost byla skutečností rozhodnou pro stanovení výše pokuty. Pokud jde o dobu trvání protiprávního stavu, nebylo žalobci zřejmé na základě jakých skutečností dospěl odvolací orgán k závěru,

že tato doba nebyla žalobci prvoinstančním orgánem přičtena k tíži. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tato skutečnost totiž vůbec hodnocena nebyla. Žalobce konečně uvedl, že v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí je uvedeno, že prvostupňový orgán zvažoval i míru možného poškození zdraví spotřebitelů; v prvostupňovém rozhodnutí však taková úvaha uvedena není. Jde tedy opět o rozpor s požadavky ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Druhostupňový orgán rovněž vyjádřil názor, že „míra možného poškození zdraví spotřebitelů má být varovná především u obchodních řetězců, jejichž okruh spotřebitelů je velmi široký“. Tento závěr žalobce označil za diskriminační, bez opory v zákoně i objektivní opodstatněnosti. Dle jeho názoru z hlediska možného poškození zdraví není rozhodný počet potencionálních spotřebitelů, ale pouze množství do oběhu uváděných závadných potravin, bez ohledu na to, zda jsou nabízeny v obchodních řetězcích, či u jiných prodejců.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 12. 2003, č. j. 29 Ca 146/2002 – 60, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud poukázal především na nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí. Jakkoli totiž prvostupňový orgán vymezil deliktní jednání žalobce po obsahové stránce odpovídajícím způsobem, zcela ve výroku rozhodnutí opomněl uvést, kdy a kde k tomuto protiprávnímu jednání došlo. Tyto požadavky lze per analogiam dovodit z kodifikace trestního procesu správního i soudního, konkrétně z ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a z ustanovení § 120 trestního řádu. K této skutečnosti soud přihlédl i bez toho, že by na ni bylo žalobou poukazováno (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), neboť nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí (potvrzeného v této podobě odvolacím orgánem) je bez dalšího důvodem nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí. Krajský soud dále podrobně posoudil veškeré další žalobcovy námitky s tím, že neshledal jejich důvodnost. Jediné, v čem žalobci naopak zcela přisvědčil, je irelevantnost závěru druhostupňového orgánu, dle kterého je míra možného poškození zdraví spotřebitelů varovná především u obchodních řetězců, jejichž okruh spotřebitelů je velmi široký. Soud konstatoval, že takový závěr nemá oporu v zákoně a ve své podstatě žalobce i diskriminuje, neboť marginalizuje zásadní otázku, kterou je konkrétní množství zjištěných závadných potravin, uváděných do oběhu. Zda jsou nabízeny v obchodních řetězcích velkých podnikatelských subjektů, či u jiných prodejců nemůže být předmětem posuzování míry závažnosti deliktního jednání. Tvrzení žalobce lze podle krajského soudu považovat za důvodné též v tom, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje úvahu týkající se míry možného poškození zdraví spotřebitelů, přičemž odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí na tento závěr (mimo jiné) odkazuje. Krajský soud proto za podmínek vyplývajících z ustanovení § 78 odst. 1 věty první s. ř. s., rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod nepřezkoumatelnosti je založen nesrozumitelností výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu, zrušil soud, ve smyslu ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., též toto správní rozhodnutí.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatele je využití zásady per analogiam legis především možností, nikoliv zákonnou povinností, a to v případě nedostatku právní úpravy. V případě tzv. jiných správních deliktů právní úprava náležitostí správního rozhodnutí nechybí, když náležitosti rozhodnutí jsou stanoveny v ustanovení § 47 správního řádu, jako závazného právního předpisu, jímž se stěžovatel v dané věci správně řídil. Pakliže jsou výroky prvostupňového i odvolacího správního orgánu v souladu s náležitostmi citovaného ustanovení správního řádu

jako určujícího zákona, podle něhož správní orgán ve správním řízení postupuje, nelze nevyužití požadavků kladených na výrok rozhodnutí o přestupku či trestného činu dle zásady per analogiam legis považovat za vadu vedoucí až ke zrušení rozhodnutí správního orgánu. Takový postup je citelným zásahem do právní jistoty, kdy správní orgán nemůže předvídat případy, kdy soud učiní závěr o neomluvitelnosti nevyužití zásady per analogiam legis. Soudem učiněný obecný závěr, že všechny tzv. jiné správní delikty musí respektovat kodifikaci přestupkového zákona a trestního řádu, podle stěžovatele nerespektuje rozmanitost specifik tzv. jiných správních deliktů. V důsledku uplatňování uvedeného názoru soudu může snadno docházet k porušování jiných právních zásad. Například při kontrolních zjištěních, která Státní zemědělská a potravinářská inspekce provádí, dochází obzvláště v případech, kdy je kontrolovanou osobou obchodní řetězec, k tak rozsáhlému souběhu porušení právních povinností, že při striktním plnění požadavku soudu vymezit časově a místně všechna zjištěná porušení, by vzal zcela za své požadavek na výstižnost, jasnost a stručnost výroku rozhodnutí. Stěžovatel je toho názoru, že porušení zákona o potravinách je založeno na objektivní odpovědnosti. Nevyslovuje se tedy vina tak, jako se vyslovuje v případě přestupků a trestných činů. Správní orgán rozhoduje o uložení pokuty, tedy o uznání povinným (k zaplacení pokuty), nikoliv o uznání vinným. Je nepochybné, že uvedení kdy a kde došlo k protiprávnímu jednání, za které se ukládá pokuta, je důležité, zejména pro posouzení místní příslušnosti a případného promlčení. V dané věci uvedení místa a času protiprávního jednání účastníka řízení v rozhodnutí nechybí. Je obsaženo v odůvodnění. Skutečnost, že k vymezení kde a kdy k porušení zákonných povinností účastníka řízení došlo, je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a ne právě ve výroku, nemůže založit s ohledem na výše uváděné nesrozumitelnost výroku. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené rozhodl takto: Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2003 č. j. 29 Ca 146/2002 – 60 se zrušuje. Věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhuje ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s., aby zdejší soud přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí žalobce se stěžovatelem v tom, že z ustanovení § 47 odst. 2. správního řádu explicitně nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat věcné, časové a místní vymezení konkrétního jednání. Zjevně však pouze výrok rozhodnutí je schopen právní moci, tzn. představuje onu kvintesenci správního aktu, která je způsobilá zasáhnout práva a povinnosti účastníků. Proto také jen z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté; jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho důvody) mohou být vynuceny správní exekucí, jen porovnáním výroků rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně dozorcí orgány nebo soud posuzují, zda oba výroky jsou konformátní a zda tedy vyšší správní stolice nerozhodovala o jiné věci atd. Ze všech těchto důvodů je požadavek, aby – při ukládání sankce za správní delikt – byl ve výroku také popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným. Navíc podle žalobce řádný popis skutků (jejich časové a místní vymezení) není uveden ani v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele. Ani v jeho odůvodnění se řádně neuvádí, kdy a kde mělo k tomu kterému skutku dojít. Výčet dnů, kdy byly kontroly provedeny, je pak v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a v rozhodnutí stěžovatele uveden různě. Žalobci dále není jasné, jak by požadavek na časové a místní vymezení skutků podle účastníka řízení mohl vylučovat nebo ztěžovat splnění požadavku na výstižnost, jasnost a stručnost výroku rozhodnutí. Žalobce se tedy shoduje se závěrem krajského soudu, že citované rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné. Pro úplnost žalobce uvádí, že podle jeho názoru je nezákonné i z dalších důvodů, které uvedl v žalobě proti předmětnému rozhodnutí stěžovatele. K návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, žalobce uvádí, že podle jeho názoru nejsou pro přiznání odkladného účinku dány důvody. Ostatně stěžovatel sám ani žádné důvody netvrdí a ani nedokazuje. S ohledem na výše uvedené

proto žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele i návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pokud soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného (i správního orgánu prvního stupně) pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný a tudíž nepřezkoumatelný, neboť prvostupňový orgán ve výroku zcela opomněl uvést, kdy a kde k tomuto protiprávnímu jednání došlo. Nedostatek výroku správního orgánu I. stupně, ve spojení s výrokem žalovaného, který prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přitom krajský soud dovodil per analogiam z kodifikace trestního procesu správního i soudního, konkrétně z ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a z ustanovení § 120 trestního řádu. K dané skutečnosti soud přitom přihlédl i bez toho, že by na ni bylo žalobou poukazováno (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.), neboť nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí (potvrzeného v této podobě odvolacím orgánem) je bez dalšího důvodem nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí. V daném případě tak zdejší soud hodnotil dva na sebe navazující aspekty problému: 1. zda krajský soud mohl v dané věci hodnotit přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, ač nebyla namítána (správního orgánu I. stupně) a 2. zda je jeho závěr správný.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Ve správním soudnictví se tak uplatňuje dispoziční zásada, která znamená, že se soud může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce řádně uplatnil proti naříkanému rozhodnutí. Tato zásada je výslovně prolomena pouze v případě nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, kdy podle ustanovení § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Kromě případu nicotnosti byl soudní judikaturou dovozen i další případ, kdy lze přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu nad rámec námitek uplatněných v žalobě, a to, je-li naříkané rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35 je *„nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat.“* Lze tak dospět k závěru, že Krajský soud v Brně v souzené věci nepochybil, pokud se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu zabýval, aniž byla v žalobě namítána.

V čem však Nejvyšší správní soud spatřuje pochybení krajského soudu, je otázka chybné subsumce zjištěného stavu pod § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dané ustanovení totiž umožňuje soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelností ve smyslu citovaného ustanovení je tak třeba chápat stav, kdy z rozhodnutí

správního orgánu lze seznat, jak bylo rozhodnuto, nicméně z textu rozhodnutí jako celku nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo. O jinou situaci by se jednalo, pokud by nesrozumitelným byl již samotný výrok rozhodnutí, nikoli až celé rozhodnutí ve své úplnosti. Nesrozumitelný výrok totiž představuje nesrozumitelnost samotného projevu vůle správního orgánu, což by v důsledku mohlo znamenat nicotnost takového rozhodnutí. Nelze-li z výroku jednoznačně zjistit, jak správní orgán autoritativně rozhodl o právech, právech chráněných zájmech a povinnostech účastníků řízení, pak takové rozhodnutí ani není nadáno schopností cokoliv konstituovat či deklarovat. V případě správního trestání by plnění z takového rozhodnutí nebylo možno vymáhat v rámci řízení o výkonu rozhodnutí. Faktická nemožnost zjistit, jak bylo ve věci rozhodnuto (výrok je vnitřně rozporný, zjevně nesmyslný apod.) tak navozuje situaci, jako by ve věci nebylo rozhodnuto vůbec. (K danému např. Dušan Hendrych a kol. *Správní právo. Obecná část. 5.*, rozšířené vydání. Praha: C.H.Beck, 2003, str. 136 násl.).

Pokud tedy Krajský soud v Brně spatřuje nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí v tom, že v něm není uvedeno, kdy a kde došlo k rozhodnutím sankcionovanému protiprávnímu jednání, pak se nelze s takovým závěrem ztotožnit. Z výroku dotčeného rozhodnutí je vůle správního orgánu plně seznatelná; je zřejmé, za jaké jednání je žalobce postihován, podle jakých ustanovení bylo rozhodováno a jaká mu byla udělena pokuta. Povinnost vyplývající z takového rozhodnutí by bylo možno bez obtíží vymáhat v rámci řízení o výkonu rozhodnutí. Byl-li krajský soud názoru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje veškeré náležitosti, jež na něj platný právní řád klade, nabízela se možnost takovou situaci hodnotit, při vědomí jisté nepřesnosti právní úpravy, např. jako porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z dikce návěti § 76 s. ř. s. vyplývá, že pro takovou vadu lze rozhodnutí zrušit bez jednání, nikoliv však bez návrhu. K nedostatkům výroku přitom nesměřovala žádná ze žalobcových námitek, což ostatně potvrdil i krajský soud, když v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku uvedl, že „k nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně přihlédl i bez toho, že by na ni bylo žalobou poukazováno“. Nejvyšší správní soud naopak neshledal, že by v daném případě byly dány předpoklady pro postup krajského soudu, aby nad rámec rozsahu a žalobních bodů, jimiž žalobce brojil proti rozhodnutí stěžovatele, zrušil přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně pro tento žalobcem namítaný nedostatek.

V dané věci lze poukázat i na jiné rozhodnutí zdejšího soudu, ve kterém se uvádí, že: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55).

Druhým zásadním pochybením, kterého se krajský soud ve svém rozsudku dopustil, je to, že navzdory proklamované nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, se soud vypořádal s jednotlivými žalobními body uplatněnými v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Je-li podle krajského soudu výrok správního orgánu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pak je procesně zcela nemožné přezkoumávání žalobcových námitek, neboť pro soudní přezkum by zde nebyl srozumitelný závěr správního orgánu,

když z výroku rozhodnutí nelze porozumět, jak správní orgán ve věci vlastně rozhodl. Uvedený logický rozpor tak činí danou část naříkaného rozsudku zcela nesrozumitelnou, a tudíž i nepřezkoumatelnou. K nepřezkoumatelnosti dané části rozsudku přitom Nejvyšší správní soud přihlédl nad rámec námitek uplatněných stěžovatelem v podané kasační stížnosti, když takový postup je předpokládán ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2003, č. j. 29 Ca 146/2002 – 60, byl ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. shledán zčásti nepřezkoumatelným, a to pro jeho nesrozumitelnost a zčásti [ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] nezákonným, a to pro chybné hodnocení nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Z tohoto důvodu zdejší soud musel daný rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, ve kterém krajský soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí stěžovatele.

K žádosti stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy zrušil napadený rozsudek krajského soudu by bylo nadbytečné se tímto návrhem zabývat, nehledě k tomu, že stěžovateli zrušením jeho rozhodnutí o uložení pokuty žalobci a vrácení věci krajským soudem k dalšímu řízení nehrozila, jakožto správnímu orgánu, bez dalšího nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 a § 104 s. ř. s. Ostatně stěžovatel v návrhu ani neuvedl skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dovozoval.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu